

[Alfred Jensen.]

lerne til visse krigsformål, har medført arbejdsløshed og efter tallene at dømme på en sådan måde, at den øgede beskæftigelse i krigsindustrien ikke har opsuget den stigende arbejdsløshed på andre områder. Det viser sig, at jernindustrien, som i august 1950 havde en ledighed på 1,2, i august 1952 er kommet op på 3,6, og det sidste materiale, vi har fået i læseværelset, viser, at procenten for september er 4,8.

Hvis man ser på de enkelte fags forhold, synes udviklingen ikke alene at være alarmerende, men katastrofal for de pågældende arbejdere, idet specialarbejderne kommer op på en ledighedsprocent af 13,4 — da statistikken endnu ikke er udarbejdet, er jeg ikke i stand til at give det nøjagtige tal, det findes ikke i materialet i læseværelset —, og for formernes vedkommende er ledighedsprocenten 14,4. Der er vel ikke nogen, der vil påstå, at de tal blot er udtryk for en midlertidig stigning i arbejdsløsheden, en stigning, som rettes, hvis vi får fuldmåne eller bedre vejr. De er udtryk for en bevægelse i produktionsmulighederne indenfor industrien og er vel udtryk for, at vi i den kommende tid får et større arbejdsløshedstal, end vi har i øjeblikket.

Jeg vil også gerne sige et par ord om arbejdsløsheden for arbejdsmænd og for kvindelige arbejdere, og lad os tage de kvindelige arbejdere først. De er også i høj grad ramt af ledighedens stigning, idet man for dem havde en ledighedsprocent i august 1950 på 2,7, men i år en ledighed på 10 pct. Når man tager i betragtning, at adskillige af de kvinder, der her kastes ud i arbejdsløshed, er forsørgere i ordets egentligste forstand derved, at de ikke alene har eget hjem, men også har børn at forsørge og er henvist til at leve af den indtægt, de får, så må man forstå, at det er en katastrofe for de pågældende kvinder, idet Kvindeligt Arbejderforbund jo ikke har set sig i stand til at give de maksimale understøttelser til deres arbejdsløse, og det hverken når det drejer sig om forsørgere eller ikke-forsørgere.

For arbejdsmændenes vedkommende er det temmelig store tal, det drejer sig om. Den procent, der regnes med, var for august i år 15,5, hvilket er tre gange så meget som i august 1950. Jeg er klar over, at her kan ministeren komme og fortælle, at det er vejrliget, at det er andre årsager, der spiller ind, og at tallet måske kan reduceres med

nogle hundreder eller tusinder, men det interesserer mig ikke, og det interesserer ej heller de mange tusinde arbejdsløse, om dette tal kan skæres ned med 3—4—5 tusinde. Alene det, at landets største arbejdsløshedskasse har en ledighedsprocent på over 10 i sommerens bedste tid, viser, hvor alvorlig situationen er, og viser nødvendigheden af, at der gøres noget for at fremme beskæftigelsen.

Det er klart, at de foranstaltninger, der blev gennemført i november 1952, tvangsopsparing og ekstra forbrugsafgifter, har betydet, at arbejdsløsheden er steget overmåde stærkt. Der er heller ingen tvivl om, at hvis man ikke havde grebet til sådanne foranstaltninger, ville vi ikke have haft en ledighed af det nuværende omfang, så kunne vi have haft en større beskæftigelse på så at sige alle områder.

Naturligvis har den investeringspolitik, den rentestigning, der er gennemført under den nuværende regering, tjent til at bremse beskæftigelsesmulighederne derved, at den har forhindret, at arbejder er kommet i gang, og naturligvis må man, når man vil løse arbejdsløhedsspørgsmålet, også tage denne side af sagen op til behandling, for ellers kommer man hverken den ekstraordinære arbejdsløshed i øjeblikket eller arbejdsløsheden overhovedet til livs.

Jeg vil også gerne pege på, at der findes andre muligheder, som man må have for øje, hvis man vil øge beskæftigelsen. Vi må først og fremmest søge afsætningsmarkeder for vore produkter andre steder, end hvor vi i øjeblikket sælger dem: Jeg tror, ingen vil bestride, at en sådan udvidelse af vore markeders område er nødvendig. Alle står jo dog og beklager, at vi ikke kan afsætte de varer, vi fremstiller, f. eks. til USA, når det drejer sig om ost, eller til England og andre steder, fordi man lægger hindringer i vejen af hensyn til landenes indre økonomiske forhold. De liberaliseringsbestrebelse, der har været udfoldet, har jo ikke givet til resultat, at beskæftigelsen er blevet fremmet i Danmark, man må vel snarere sige, at man tværtimod ved liberaliseringen har øget arbejdsløsheden og derved gjort det vanskeligere for den enkelte at eksistere. Vi må altså se os om efter andre aftagere, og vi er i den heldige situation, at der er folk på markedet, der vil og kan købe vore varer, der kan betale for dem og kan levere os produkter, som er nødvendige for vort